

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φε τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φε ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίαν... δρ. 8,—

Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνη... > 4,50

Ἐξάμηνη > > 5,50

Τρίμηνη... > 2,50

Τρίμηνη > > 3,—

Δι' συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκαστοῦ μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἰουνίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 27

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων:— Ὁ Τiάρκος, δεκατετεύσας τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ Αὐτοκρατορικὸν Λύκειον, ὅπου ἐπὶ τριετία ἦτο κλεισμένος ὡς ὑπότροφος τοῦ Ναπολέοντος, προσπαθεῖ νὰ εὕρῃ τὴν οἰκίαν τοῦ κηδεμόνος του, συνταγματάρχου Λουδοβίκου Κορμᾶ.

Περιεπλανήθη ὅλον τὸ πρωί, καὶ μόλις τὸ μεσημέρι κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Γκρανζ Μπατελιέρ καὶ νὰ σταθῇ πρὸ τῆς οἰκίας, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχον ὑποδείξῃ ὡς κατοικίαν τοῦ συνταγματάρχου.

Ἐκτύπησε τὸ κουδούνι μίαν φοράν, δύο φορές, τρεῖς, δέκα... ἀλλ' ἡ θύρα καὶ τὰ παράθυρα ἐξηκολούθουν νὰ μένουν ἐπιμόνως κλειστά. Μία γειτόνισσα ἐπιτέλους, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ κατῳφλι τῆς θύρας τῆς παρηκολούθει τὰ κινήματα τοῦ Τiάρκου, ἐπενέβη.

— Μικρὲ μου φίλε, τῷ εἶπεν, ἄδικα κτυπᾷς γιατί δὲν θὰ σοῦ ἀνοίξουν ποτέ... Ὁ συνταγματάρχης Κορμᾶ καὶ ἡ γυναῖκά του λείπουν.

— Μὰ δὲν ἐγύρισαν λοιπὸν ἀπὸ τὴν Ἰσπανία; ῥώτησεν ὁ Τiάρκος.

— Μάλιστα, ἐγύρισαν, ὑπέλαβεν ἡ γειτόνισσα, ἀλλὰ ξανάφυγαν πρὸ τριῶν ἡμερῶν γιὰ τὴν Ὁλλανδία.

— Ἀ! ἔκαμιν ὁ Τiάρκος τὸν ὁποῖον ἐκεραυνοβόλησεν αὐτὴ ἡ εἰδήσις.

— Ἐ, μὰ βλέπεις, παιδί μου, προσέθεσεν ἡ γειτόνισσα, αὐτὴ τὴν ἐποχὴν, ὅταν εἶνε κανένας συνταγματάρχης, δὲ βρίσκεται συχνὰ σὸ σπίτι του.

— Εὐχαριστῶ, κυρία, ἐψιθύ-

ρισεν ὁ Τiάρκος καὶ ρίψας τελευταῖον βλέμμα ἀπογνώσεως πρὸς τὴν ἔρημον οἰκίαν, ἀπεμακρύνθη βραδέως.

Ὅλα λοιπὸν τὰ ὥραιά του σχέδια κατεστρέφοντο διαμιάς. Ὁ προστάτης του ἔλειπε. Τί θαπεγίνετο;

Ἐξάφνα ἐσταμάτησε. Τοῦ ἦλθε μία ἰδέα.

Ἄν ἐπήγαγε νὰ εὕρῃ τὴν κυρίαν Σάν-Ζέν; Μήπως ἡ ἀγαθὴ στραταρχίνα δὲν ἦτο δύσκολον, διότι ἡ κυρία Σάν-

Ζέν εἶχε δεῖξῃ τόσῃ συμπάθειαν, τόσῃ καλωσύνῃ, τότε ποῦ τὸν ἐγνώρισε εἰς τὸ Μπραουνάου; Ἐφθανε νὰ πῇ αὐτὴ ἓνα λόγον εἰς τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ ἀμέσως ὁ στρατάρχης Λεφεμπρ θὰ τὸν ἐδέχετο εἰς τὸν στρατὸν του.

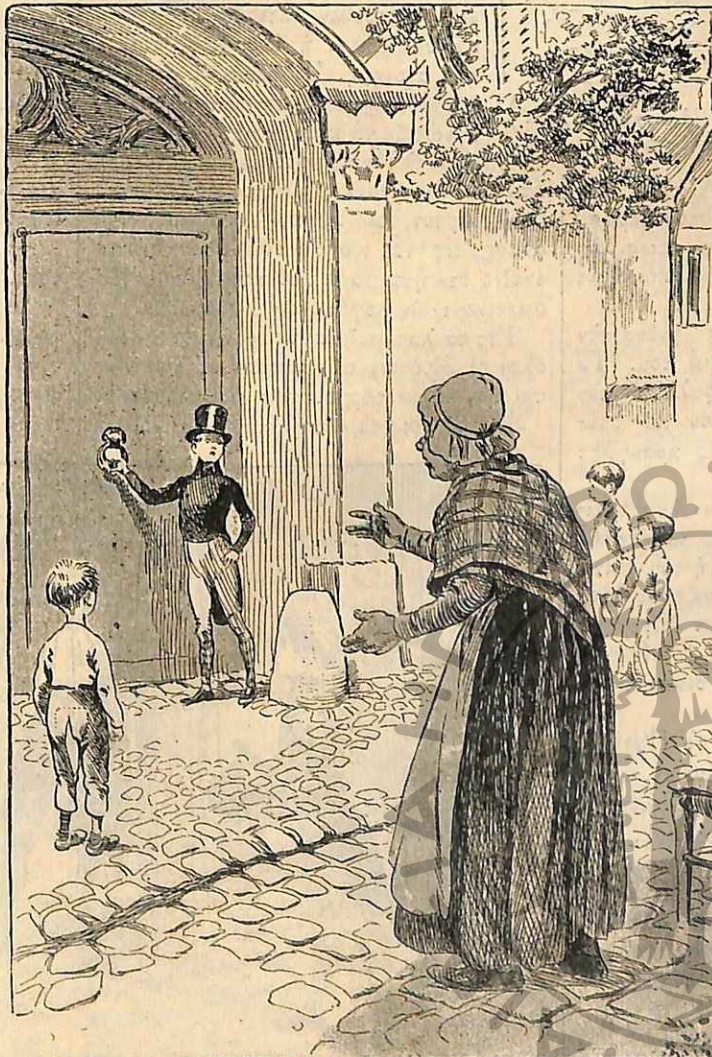
— Ἀδύνατο νὰ μὴ μοῦ κάμῃ τὴν χάρι! συνεπέραναν ὁ Τiάρκος. Καὶ ἐσκέφθη νὰ ζητήσῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς στραταρχίνας. Δὲν ἦτο δύσκολον, διότι ἡ κυρία Σάν-

Ζέν ἦτο γνωστοτάτη εἰς τὸ Παρίσι. Ὁ πρῶτος τῶντι διαβάτης, τὸν ὁποῖον ῥώτησε, τῷ εἶπεν ὅτι τὸ μέγαρον Λεφεμπρ εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Λαζάρου.

Ἐπρεξεν ἀμέσως μὲ μεγάλην χαρὰν καὶ ἐκτύπησε τὸ βαρὺ ρόπτρον τῆς θύρας. Μεγαλοπρεπὲς θυρωρὸς τῷ ἠνοιξε καὶ κατεδέχθη νὰ τῷ ἀπαντήσῃ, ὅτι ὁ μὲν στρατάρχης εὐρίσκετο ἀκόμῃ ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ βαυαρικοῦ στρατοῦ εἰς τὸ Τυρόλον, ἡ δὲ κυρία δούκισσα διέμενε τώρα εἰς τὸ Κομπώλ, εἰς τὸν πύργον τῆς. Μετὰ τοῦτο, ὁ χρυσαστόλιστος ὑπηρετὴς ἐκλείσας τὴν βαρεῖαν θύραν τοῦ μεγάρου, καὶ ὁ δυστυχὴς Τiάρκος εὐρέθη πάλιν εἰς τὸν δρόμον.

Ἀ, ἦτο πολὺ, ἦτο πάρα πολὺ. Καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τὸν κίνδυνον ποῦ διέτρεχεν, ὁ μικρὸς μαθητὴς ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ μεγάρου καὶ ἀνελοθὴ εἰς δάκρυα.

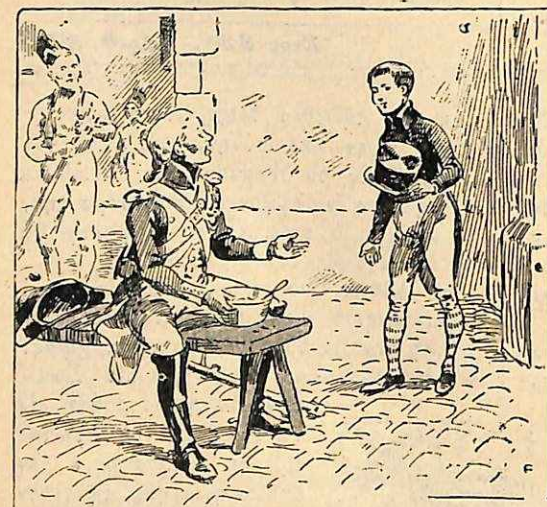
Μόνος, ἔρημος, ἄγνωστος μέσα εἰς τὸ ἀπέραντον Παρίσι, διωκόμενος ἴσως ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς, τοὺς ὁποίους θὰ ἐ-

«Ἄδικα κτυπᾷς, τοῦ εἶπεν ἡ γειτόνισσα...» (Σελ. 221 στ. α'.)

Ξαπέλυνεν έναντίον του δραπέτου ο λυ-
κειάρχης, δὲν εἶχε πλέον νὰ κάμῃ ἄλλο,
παρὰ νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ γρηγορώτερον εἰς
τὸ Λύκειον.

Ἦτο προφανὲς τὸ φρονιμώτερον.
Ἀλλὰ σπανίως οἱ μικροὶ δραπέται μα-
θηταὶ κάμουν τὰ φρονιμώτερα... Ἀλλως
τε ὁ Τιάρχος εἶχε καὶ σπουδαίους λόγους
νὰ μὴν ἐπιθυμῇ νὰ ἐπανίδῃ γρήγορα τοὺς
καθηγητὰς καὶ τοὺς συμμαθητὰς του.
Τὶ τιμωρίαι καὶ τί περιπαίγματα τὸν
ἐπερίμεναν!... Διὰ τοῦτο ἐσηκώθη, ἐ-

«Φτωγιά εἶνε ἡ σούπα μας, ἀλλὰ μακάρι νᾶχαμε
κάθε μέρα...» (Σελ. 216, στ. γ'.)

στρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸ Λύκειον καὶ
ἤρχισε νὰ βαδίζῃ πρὸς ἄγνωστον τέμα,
ἀποφασισμένος νὰ διατηρήσῃ ὅπως δὴ-
ποτε τὴν ἐλευθερίαν του, τὴν ὁποίαν μὲ
τόσα βάσανα εἶχε κατακτήσῃ.

Κάθε στιγμήν καὶ νέος φόβος τὸν
ἐκάμνε νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ βῆμά του. Τὰ
ἐταστικά βλέμματα τῶν ἀστυφυλάκων τὸν
ἐτρόμαζαν καὶ εἰς τὸν θόρυβον τοῦ δρό-
μου ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει τὰς κραυγὰς:
Πιάστε τον! Πιάστε τον!...

Διὰ νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ αὐτὴν τὴν παραι-
σθησιν, ὁ μικρὸς ἀπεφάσισε νὰ ἐξέλθῃ
ἀπὸ τὴν πόλιν, ὅπου ἡ στολή του ἐκίνει
τὴν προσοχὴν ὧν καὶ ἐκάμνε τοὺς ἀγα-
θοὺς ἀστούς, ποὺ τὸν ἐβλεπαν διερχόμε-
νον, νὰ λέγουν ἐκπληκτοί:

— Πῶς; ἀπὸ τώρα ἔχουν διακοπὰς οἱ
μαθηταί;

«Ὡ τί μεγάλον ποῦ ἦτο τὸ Παρίσι!
Ὁ Τιάρχος ἐπήγγεινεν, ἐπήγγεινεν, ἀλλὰ
ποῦ νὰ εὕρῃ ἐξοχήν!... Ὡς ὅσον οὐκίτη-
ρους ἐπεριπάτησε, διέσχισε δρόμους, βου-
λεδάρτα, λεωφόρους, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ
νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν πόλιν. Ἦτο ἐξηγ-
νημένος ἀπὸ τὴν κόπασιν καὶ ἀπὸ τὴν
πεινάν' ἐπλησίαζε νὰ νυκτώσῃ. καὶ δὲν
εἶχε φάγῃ τίποτε μετὰ τὴν σούπαν τῶν
ἀγαθῶν ἐκείνων χωροφυλάκων.

Κατὰ τὰς ἐπτά τὸ βράδυ, ἔφθασε τέλος
πάντων εἰς μίαν συνοικίαν, ὅπου ἤρχισε
κάπως νὰ ἡσυχάζῃ. Δὲν ἦτο καθαυτὸ

ἐξοχή, ἀλλὰ δὲν ἦτο πλέον καὶ πόλις.
Αἱ οἰκίαι ἐγίνοντο χαμηλότεραι καὶ
ἀραιότεραι, ὁ δρόμος ἐφαίνετο νὰ τελειώ-
νῃ καὶ τὰ χωράφια ἦσαν κοντά. Ἀκόμη ὀλί-
γον, καὶ ὁ Τιάρχος θὰ εὕρισκετο εἰς
πλήρη ἐξοχήν. Κ' ἐκεῖ—πέρα πλέον, μα-
κρὰν τῶν ἀνθρώπων, ὑπὸ τὸν ἀνοιχτὸν
οὐρανὸν καὶ πλησίον τῶν δένδρων, τῶν
ρίλων του, ὁ Τιάρχος θὰ ἦτο εἰς τὸ σπῆ-
λαιον, ὁ Τιάρχος δὲν θὰ ἐφοβέτο τίποτε!...

Ἐν τούτοις ἐνύκτωσε γρήγορα. Ὁ
μικρὸς μαθητὴς ἐπεριπατοῦσε τώρα ἐν
τῷ μέσῳ ὑψηλῶν τοίχων, οἱ ὅποιοι
δὲν ἦσαν βέβαια σπῆλαια, διότι δὲν
εἶχον καθόλου παράθυρα. Καὶ ὁ
δρόμος ἐχωρίζετο εἰς πολυάριθμα
μονοπάτια, τὰ ὅποια ἐπροχώρουν
ἐλικοειδῶς ἀνάμεσα ἀπὸ μικροὺς
λευκοὺς λοφίονους καὶ σωροὺς με-
γάλους πετρῶν.

Πρὸς ἐπίμετρον τοῦ κακοῦ ἤρ-
χισε νὰ βρέχῃ ραγδαίως, ὁ δὲ
Τιάρχος δὲν ἤξευρε πλέον πῶς νὰ
ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν λαβύρινθον, εἰς τὸν
ὅποιον εἶχεν ἐμπέσῃ. Καὶ ἤτοι-
μάζετο νὰ γυρίσῃ ὀπίσω, ὅταν,
ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ λυκόφωτος,
εἶδε μακρόθεν κάτι ποῦ ὁμοιάζε
μὲ σπήλαιον, ἢ θύρα τοῦ ὁποίου
ἦτο ἀνοιχτή. Ἐπεσε νὰ εἰσέλθῃ
διὰ νὰ στεγασθῇ μίαν στιγμήν. Δὲν
ἐγνώριζε τὰ παρίσινα πράγματα καὶ
δι' αὐτὸ δὲν ἠμποροῦσε νὰ μαντεύσῃ
ὅτι, ἀφοῦ διέσχισεν ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τὸ
βουλεδάρτον τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου, εἶχε
φθάσῃ εἰς τὰ καμίνια. Τὸ σπήλαιον
ἐκεῖνο δὲν ἦτο παρὰ ἀσβεστοκράμινος τῶν
ἀμερικανικῶν λεγομένων λατομείων.

Εἰς τὰ λατομεῖα αὐτὰ ἐμαζεύοντο τότε
ὅλοι οἱ ἀλῆται, οἱ ἄστεγοι, οἱ λωποδύ-
ται καὶ οἱ κακοῦργοι τῆς πρωτευούσης.

Ἐν τούτοις τὸ «σπήλαιον» ὅπου εἶχεν

εἰσέλθῃ ὁ Τιάρχος, ἦτο κενόν. Ἐψηλά-
φησε τὸ ἔδαφος μὲ τὰς χεῖράς του καὶ
πρὸς μεγάλην του ἐκπλήξιν εὗρε παχὺ
στρώμα ἀπὸ ἄχυρον. Εἰς τοὺς τοίχους
ἦσαν ἐργαλεῖα καὶ ἐνδύματα ἐργατῶν.

Ὁ μικρὸς μαθητὴς ἦτο ὅλος ἐξηγ-
νημένος, τὰ πόδια του ἔκαιαν, τὸ μυαλό
τοῦ ἦτο σταματισμένον, δὲν εἶχε πλέον
παρὰ μίαν σκέψιν: νὰ πλαγιάσῃ. Εὐτυ-
χῆς διὰ τὴν ἀνέλπιστον στέγην, τὴν
ὁποίαν εἶχεν ἀνακαλύψῃ, ἐνῷ ἡ βροχὴ
ἐμαίνετο ἔξω, ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ ἄχου-
ρου ἐκείνου, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο εἰς τὰ κου-
ρασμένα μέλη του μαλθακώτερον καὶ ἀπὸ
τὰς κλινὰς τοῦ Λυκείου, καὶ ἀπεκοιμήθη
βαθύτατα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΤΟ ΦΟΒΕΡΟΝ ΣΠΗΛΑΙΟΝ

Πόσῃ ὥρᾳ διήρκεσεν αὐτὸς ὁ ὕπνος;
Ὁ Τιάρχος δὲν τὸ ἤξευρεν. Ἀφυσπνίσθη
μόνον ἀπὸ θόρυβον συνομιλιῶν καὶ ἀπὸ
λάμψιν φανῶν, τοὺς ὁποίους πέντε-ἕξ
ἄνθρωποι, μὲ ἀπαισίας μορφάς, διηλύθουν
κατ' ἐπάνω του. Μ' ἐν πῆδημα τὸ παι-
δίον εὐρέθη ὄρθιον, ἀλλ' οἱ περικυκλῶν-
τες αὐτὸ ἄνθρωποι δὲν ἐφάνησαν ἀντι-
λαμβανόμενοι τὴν ἀφυσπνίσιν του καὶ ἐξη-
κολούθησαν τὴν συνομιλίαν των ὡς νὰ
μὴν ἦτο ἐκεῖ.

— Σὰς λέγω πῶς μᾶς ἄκουσε! ἐβε-
βαίονεν ἕνας πελώριος ρακενδύτης, μὲ
μακρὰν ἀκτένιστην γενειάδα.

— Ὁχι, ὅχι, γιατί κοιμοῦνταν! ἀντεῖ-
πεν ἕνας ἄλλος νεώτατος, πελιδνὸς καὶ
ισχνός.

— Μπᾶ! ἔτσι τῶκανε! ἀπήντησε τρί-
τος.

Ἐνας ὑψηλὸς ἄνδρας, πλέον καλο-
φορεμένος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐπενέβη
τότε καὶ μ' ἐπιτακτικὸν ὕψος ἐπέβαλε
σιωπὴν εἰς τὴν ὁμήγυριν.

— Ἦσυχία, εἶπε· αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε
ἀμέσως.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐ-
τῆς τῆς συνομιλίας, ὁ
Τιάρχος, νυσταγμένος
ἀκόμη, ἐκύτταζε μὲ τρό-
μον τοὺς ἀπαισίους ἀν-
θρώπους ποὺ τὸν περιε-
στοιχίζαν. Ὁπῶσδήποτε
προσεπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ
τὴν παρουσίαν του.

Δὲν ἤξευρα, εἶπε
μὲ φωνὴν ὑποτρέμουσαν,
ὅτι τὸ σπήλαιον αὐτὸ κα-
τοικεῖται. Κ' ἐπειδὴ ἐβρε-
χε πολὺ, καὶ ἤμουν κου-
ρασμένος, μῆνχα μέσα
καὶ μὲ πῆρε ὁ ὕπνος.
Βλέπω ὅμως ὅτι σὰς ἐ-
νοχλῶ. Μὲ συγχωρεῖτε...
φεύγω...

Καὶ ἔκαμε νὰ ἐξέλθῃ.
Ἀλλ' ὁ γενειοφόρος γί-
γας τὸν ἤρπασε βαναύσως

«Μεγαλοπρεπὴς θυρωρὸς τῷ ἦνοιξε...» (Σελ. 221 στ. γ'.)

ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἀπανάφεραν εἰς τὸ μέ-
σον τοῦ ὀμίλου.

— Ἔτσι ἔ, εἶπε καγχάζων· νομίζεις
πῶς θὰ σάφισωμὲ νὰ φύγῃς τόσο εὐκόλα;

— Μὰ... δὲν πιστεύω νὰ σὰς ἔκαμα
κανένα κακὸ ποῦ ἦλθα ἐδῶ, ἀπήντησεν
ὁ Τιάρχος.

Κάποιος ἄλλος τότε τὸν ἐπίασεν ἀπὸ
τὸ αὐτὶ καὶ εἶπε:

— Ὅριστε ὁ κύριος, ποῦ νομίζει
πῶς μποεῖ νὰ ἔρχεται νὰκούσῃ τὰ μυ-
στικά τῶν ἀνθρώπων, στὰ ξένα σπῆλαια,
καὶ ἔπειτα νὰ φεύγῃ ἡσυχα-ἡσυχα, γιὰ
νὰ τοὺς καταγγεῖλῃ στὸν πλησιέστερο
ἀστυνομικὸ σταθμό. Ὁχι, νὰ σὲ χαρῶ,
μπεμπέκο μου! Εἴσαι μαζί μας, θὰ μεί-
νῃς μαζί μας!

Μετὰ ταῦτα ὁ κακοῦργος ἐστερέωσε
τὴν σανιδένιαν θύραν τοῦ σπηλαίου μ' ἕνα
χονδρὸν ξύλον ποῦ ἐχρησίμευεν ὡς
ἀμάρκα, καὶ ἐπέστρεψε λέγων:

— Ἔτσι! τώρα μποροῦμε νὰ μιλή-
σωμὲ ἡσυχα.

Ὡς νὰ ἐπερίμεναν αὐτὸ τὸ σύνθημα
διὰ ν' ὀρχίσουν τὴν ἐσπερίδα των, οἱ κά-
τοιχοι τοῦ σπηλαίου ἤναψαν μεγάλην
πυρὰν διὰ νὰ στεγνώσουν τὰ ἐνδύματά
των, ἐβγαλὰν ἀπὸ διαφόρους κρύπτας
τρόφιμα καὶ φιάλας οἴνου καὶ ρακῆς, καὶ
ἤρχισαν νὰ πίνουν καπνίζοντες τὰς πίπας
των.

Ἀφοῦ ἡ φιάλῃ τῆς ρακῆς ἐκυκλοφό-
ρησεν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, ἐκείνος
ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ἀρχηγὸς τῆς συμμο-
ρίας καὶ ἐκάθητο εἰς τὸ μέσον ἐπὶ ἀναποδο-
γυρισμένου κιωτίου, ἐστράφη πρὸς τὸν
Τιάρχον, ἀκίνητον εἰς μίαν ἄκραν, καὶ
τῷ εἶπε μᾶλλον φαιδρῶς.

— Κύριε μαθητὰ τοῦ Λυκείου τῆς
Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Αὐτοκράτο-
ρος, γιὰ κόπιασε τώρα καὶ πές μας τί
ἐγύρευες, νύκτα ὥρα, μέσα σ' ἕνα κα-
μίνι τῆς Μπελβίλλ, σὲ μέρος δηλαδὴ
ποῦ δὲν τὸ πολυσυχνάζουν οὔτε μαθηταί,
οὔτε πολῖται, οὔτε ἀστυφύλακες ἀκόμα!..

Ὁ Τιάρχος ἐδίστασεν ὀλίγον καὶ ἔ-
πειτα ἀπεφάσισε νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν.
Διηγῆθη λοιπὸν ὅτι ἐδραπέτευσεν ἀπὸ τὸ
Λύκειον διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς εὐρὴ τὸν κη-
δεμόνα του Κορμᾶν, ὅτι ὁ συνταγματάρχης
ἐλείπεν ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅτι δὲν ἠθέλησε
νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ Σχολεῖον, καὶ ἀφοῦ
ἐπλανήθη ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ Πα-
ρίσι, κατέληξε τὸ βράδυ εἰς τὸ σπήλαιον
ἐκεῖνο, χωρὶς νὰ εἰδῇ τί εἶνε.

Τὴν διήγησιν τοῦ Τιάρχου ὁ ἀρχηγὸς
ἤκουεν εὐμενῶς ἐπινεύων· ἀλλ' ὅταν
ἐτελείωσεν, ὁ γίγας μὲ τὴν γενειάδα
ἐκτύπησε διὰ τοῦ γρόνθου ἕνα κιωτίον
καὶ ἀνέκραξε:

— Λαμπρά! καὶ αὔριο, σὰ νὰ λέμε,
ὅταν ἡ ἀφεντιά του θὰ γυρίσῃ στὸ σκο-
λεῖο, γιὰ νὰ τὸν συχωρέσουν, θὰ διη-
γηθῇ ὅλα ὅσα ἄκουσε ἐδῶ προηγουμένως!..
— Μὰ ἐγὼ δὲν ἄκουσα τίποτε ἀπο-

λύτως! διεμαρτυρήθη ἐντόνως ὁ Τιάρχος.
— Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα ἐγὼ; εἶπεν ὁ
πελιδνὸς ἔφηρος, ὁ ὁποῖος, παρὰ τὴν
ἀπαισίαν του μορφῇ, προδίδουσαν τὸν
πρώτον κακοῦργον, ἐφαίνετο διατεθειμέ-
νος νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν Τιάρχον.

— Ὁχι! δὲν! ἐδρουχθήσαν οἱ ἄλλοι·
δὲν εἶνε δυνατόν!... Ἄν τὸν ἀφίσουμε
αὐτὸν τὸν κατάσκοπο νὰ φύγῃ, αὔριο
βράδυ θὰ κοιμηθοῦμε ὅλοι στὸ φρέσκο!
(Ἐπεταί συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΛΕΤΑΤΕ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΥΝΙΟΝ! Ἦλθεν ὁ φοβερός
καὶ τρομερὸς μήνας, ὁ μήνας
τῆς ἀγωνίας, τῆς
μελέτης, τῶν ἐξετά-
σεων!... Θὰ σιγώ-
σετε καὶ σεῖς τὸν
Σταυρόν σας, καὶ θὰ
ναβήτε τὸν μικρὸν
Γολγοθᾶν σας, καὶ
θὰ ὑποστήτε τὸ μι-
κρόν σας Μαρτύριον,

— διὰ νὰ ἰδῆτε ἔπειτα τὴν χαράν, τὴν
ἀνάστασιν, τὸν προβοδασμὸν, τὸ βραβεῖον,
τὸ ἄριστα... Τώρα εἶνε ποῦ ταιριάζει
περισσότερον παρὰ ποτε, νὰ ἐνθυμηθῇ
κανεὶς τὸ ἀρχαῖον ρητόν: Τὰ καλὰ
κόποις κτώνται. Θὰ κοπιᾶτε καὶ θάνατα-
μειρῆτε. Θὰ μελετήσετε καὶ θὰ περά-
σετε μίαν τάξιν· θὰ κάμετε τὸ χρέος σας
καὶ θὰ σὰς δώσουν τὸν καλὸν βαθμόν.

Λοιπὸν μελετᾶτε! Μὲ θάρρος μὲ ἀγά-
πην, μὲ εὐλικρίνειαν, μὲ πεποίθησιν. Δὲν
πειράζει ἂν θὰ κλεισθῇτε ὀλίγας ἡμέρας,
ἂν θὰ κληθῆτε ὅπως τὰ φυτὰ τῆς γά-
στρας ποῦ τάφινον εἰς τὸ δωμάτιον, ἂν
θαδυνατίσετε, ἂν θὰ κουρασθῆτε. Ὁλίγος
ἀέρας ἔπειτα, μαζί μὲ τὴν χαράν, καὶ
ὅλ' αὐτὰ περνοῦν. Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ
μελετήσετε τώρα καλῶς, ὅχι μόνον διὰ νὰ
κάμετε ἐξετάσεις, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ μά-
θετε. Ὁ καλὸς μαθητὴς βέβαια μελετᾷ
καὶ μανθάνει ὅλον τὸν χρόνον. Δὲν περι-
μένει τὰ πάντα ἀπὸ τὴν μελέτην τῶν
ἐξετάσεων. Ναι, ἀλλὰ καὶ αὐτῇ, ὅταν εἶνε
εὐλικρινὴς, ὠφελεῖ πολὺ. Διότι μὲ τὴν
ἐπανάληψιν σὰς ἐντυπώνει καλὰ ὅσα ἐμά-
θατε καὶ σὰς τὰ κάμνει κτῆμα ἐς ἅ εἰ,
διαρκές, αἰώνιον...

Μὲ εὐλικρίνειαν λοιπὸν νὰ μελετᾶτε.
Καὶ ὅχι ὅπως ἕνας μαθητὴς ποῦ ἐγνώ-
ρισεν ἄλλοτε, ὁ ὁποῖος... ἔξυρτε τί ἔκα-
μνε; Ἐπωφελεῖτο αὐτὰς τὰς ἡμέρας διὰ
νὰ κάθεται νὰ φιλογράφη· μὰ τί φιλο-
γραφία, ὁ ἀθεόφοβος! — τὰ κυριώτερα
μαθήματα ἐπάνω εἰς δύο τοῦ μανικέτι!·
Θὰ τὰ ἐφοροῦσεν εἰς τὰς ἐξετάσεις καὶ
κἀνὸς τὸσον ὅτ' αὐτὰ ἐσυμβουλεύετο. Κανείς,

ἔλεγε, δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὸν ὑπο-
πτευθῇ, ἂν τὸν ἐβλεπε προσηλωμένον εἰς
τὰ μανικέτια του, τὰ ὅποια μακρόθεν θὰ
ἐφαίνοντο χρωματιστά, ριγέ... Θὰ
ἐπρεπε νὰ πλησιάσῃ πάρα πολὺ, διὰ νὰ
ἰδῇ ὅτι αἱ ρίγες ἐκείνες ἦσαν γράμματα.
Καὶ ἔτσι ἤλπιζε... τί ἀνόητος, μὰ τί
ἀνόητος! Τόσον καιρὸν καὶ τόσον κόπον
ποῦ ἔκαμε διὰ νὰ φιλογράφη, δὲν ἐμελε-
τοῦσε καλλίτερα, ὁ εὐλογημένος; Θὰ
ἦτο πολὺ ἀσφαλέστερος. Διότι νὰ τί
ἐπαθε: τὴν ἡμέραν τῶν ἐξετάσεων, μὲ
τὴν ζέσθη, μὲ τὸν ἰδρώτα τῆς ἀγωνίας,
τὰ μανικέτια του ἐμουσκεύθησαν· ἐμουν-
τζουρώθησαν. Καὶ ὁ ἀνόητος δὲν ἠμπο-
ρεσε νὰ βγάλῃ λέξιν!

Αὐτὸ διὰ νὰ γελάσετε. Θὰ σὰς πῶ
τώρα καὶ κάτι ἄλλο πλέον τραγικόν. Ἐνας
μαθητὴς, μίαν φορὰν, ἐπειδὴ δὲν ἐπρο-
βιβάσθη, ἔκαμε... τί, ἂν τὸ βρῆτε; Μὰ
στοιχηματίζω, ὅτι δὲν θὰ τὸ βρῆτε ποτέ!
Ὑποκρίνητε, ἀγαπητοί μου! Αὐτὸς πᾶ
ἦταν κ' ἂν ἦταν ἀνόητος! Φαντασθῆτε!
ὡς νὰ ἐχάθη ὁ κόσμος, ὡς νὰ μὴν εἶχε
καιρὸν νὰ προβιβάσθῃ τοῦ χρόνου. Ἡ τὸν
ἄλλον χρόνον, αὐτὸς, δεκαεσσάρων ἐτῶν
παιδί, ὅταν εἶχεν ἀκόμη ἐμπρὸς τοῦ ὀλό-
κληρον ζωῆν... Ὅσον τὸ συλλογίζομαι!..
Ἀνθρώποι εἴμεθα, εἶνε δυνατόν νὰ μὴν
ἀποτύχωμεν κάποτε, εἴτε ἀπὸ λάθος μας,
εἴτε καὶ ἀπὸ σύμπτωσιν ἀκόμῃ. Ἀλλοί-
μονον ἂν ἦτο ναυτοκτονοῦμεν κάθε φορὰν
ποῦ ἀποτυγχάνομεν! Ποτὲ ἡ ἀποτυχία
δὲν πρέπει νὰ πορογητεύῃ: ἀπλῶς νὰ φιλο-
τιμῇ. Καὶ ὅταν ὑπάρχῃ ἡ λογικὴ φιλο-
τιμία, πάντα ὑπάρχει καιρὸς καὶ διὰ τὴν
ἐπιτυχίαν.

Μελετᾶτε λοιπὸν, ὅπως σὰς εἶπα, καὶ
μακρὰν ἀπὸ κάθε εἰδους ἀνοησίαν... Μὲ
ὅλην μου τὴν καρδίαν σὰς εὐχομαι τώρα
καλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις σας, καὶ
Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑἴΣΩΠΟΝ

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ

Ἐτοιμοθάνατος γεωργὸς τὰ δύο παιδιά του,
Ποθώνιος νὰν τὰ μάθῃ νὰ δουλεύουν,
τὰ ἐκάλεσε στὴν κλινὴν τοῦ θανάτου.
Κ' εἶπε τὰ χεῖλη του τὰ φράτα τὰ ὀρ-
[μινεῖσιν]:
«— Παιδάκια μου, τὰ μάτια μου ἐγὼ κλείνω·
Μὰ θεοσαυρὸν... τὸ ἀμπέλι σὰς ἀφίνω,
Ποῦ, ἂν σκάψετε καλὰ καὶ ἀγαθὰ,
θε νὰν τὸν βρῆτε...» Καὶ μὲ τὴν εὐχή του,
τὸ λόγον πρὶν τελειώσῃ, πέταξε ἡ ψυχὴ του.

Καὶ τὰ παιδιά θαρρῶντας, πῶς θὰ βροῦνε
Ποῖος ἔχει πῶς χρήμα μὲς σὸ ἀμπέλι,
Σκάδουν ἡμέρα νύκτα, ὅσο μποροῦνε,
Χωρὶς γὰρ κόπο κ' ὕπνον νὰν τοὺς μέλῃ.
Καὶ χρήματα δὲν ἤρπαν, μὰ σταφύλια
Τόσα ἔκαμε τὸ ἀμπέλι τὸ σκαμμένο,
Ποῦ ἐπούλησαν, θαρρᾶ, κοφίνια χίλια:
Τοῦ κόπου θαυρῶ τοὺς τιμημένο!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ

Εάν ερωτήσετε ένα αδαμαντοπώλην τί είναι αδάμας, θα σας αποκριθῇ: «Πολύτιμος λίθος.» Εάν ερωτήσετε τὸ ἴδιον ένα χημικόν, θα σας εἰπῇ: «Ἀνθραξ.» Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ ἀνθραξ; Ὁ ἀνθραξ εἶναι ἀ-
πλὸν σῶμα ἢ στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὸ κοινὸν κάρβουνον, εἰς τὰ φυτά, ἀκόμη καὶ εἰς τὰ ζῷα.

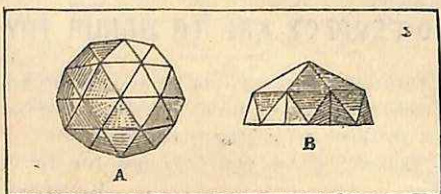

Ἀδάμας ἀκατέργαστος.

πόν, τὸ διαμάντι καὶ τὸ κάρβουνον εἶνε... ἀδελφία; Ναι, βέβαια. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ὁ αδάμας εἶναι ἀνθραξ καθαρὸς καὶ κρυσταλλωμένος. Ἐχει τελείαν διαφάνειαν καὶ σκληρότητα ἀπαράμιλλον. Καὶ εἰς τὰς ιδιοτητάς αὐτάς, καθὼς καὶ εἰς τὴν σπανιότητά του, ὁφείλει τὴν μεγάλην του ἀξίαν.

Ὁ αδάμας εἶναι τὸ σκληρότερον γινώστον σῶμα· χαράσσει ὅλα τὰλλα, χωρὶς νὰ χαράσσεται ἀπὸ κανέν. Δὲν φθίρειται ποτὲ καὶ δὲν εἴμπορεῖ νὰ στιλβωθῇ παρὰ τριδόμενος μὲ τὴν ἰδίαν του σκόνην. Καὶ ἀκριβῶς ἡ ἐλληνικὴ του ὀνομασία αδάμας αὐτὸ λέγει. Ἐν μόνον καλὸν εἴμπορεῖ νὰ πάθῃ: νὰ σπᾶσῃ. Κτυπήσατε δυνατὰ μὲ τὴν σφύραν ἐν' αδάμαντι. Θα γίνῃ κομμάτια σάν γυαλί. Ἡ σκληρότης του δὲν ἀποκλείει τὸ εὐθραυστον.

Συνήθως ὁ αδάμας εἶναι ἄχρους. Ὑ-

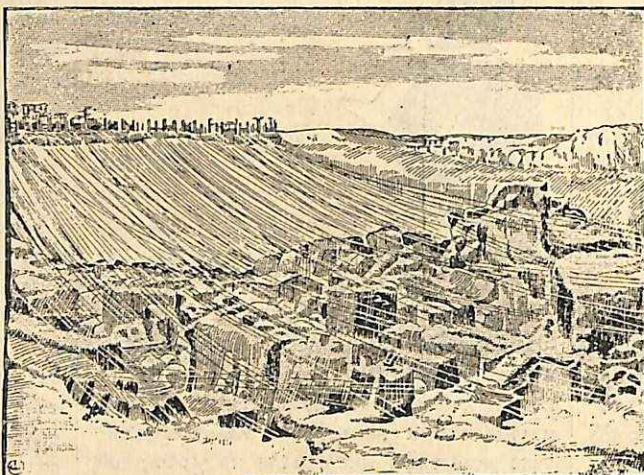
Ἀδάμαντες κατεργασμένοι κατὰ τὸ παλαιὸν σύστημα.

πάρχουν ὅμως καὶ μερικοὶ ἐλαφρῶς χρωματισμένοι. Τὸ κυανὸν χρῶμα εἶναι σπανιώτατον καὶ αὐξάνει πολὺ τὴν ἀξίαν τοῦ λίθου. Οὕτως ὁ κυανὸς αδάμας τοῦ ἀγγλικοῦ στέμματος, ὁ λεγόμενος Hope Diamant, μολοντόν δὲν ἔχει πολὺ βάρος, ἀξίζει 1,250,000 φράγκα. Ὄταν εἶναι ροδῶχρους, ὀνομάζεται «λίθος τῆς ἀγάπης», καὶ δι' αὐτὸ βέβαια εἶναι τόσο σπάνιος. Τὰ ἄλλα χρώματα υποβιβάζουν τὴν ἀξίαν του. Οὕτως ὁ μαῦρος αδάμας,

ὁ λεγόμενος «κολοράδον», δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν διὰ τοὺς κοσμηματοπώλας, χρησιμοποιεῖται ὅμως διὰ τὴν σκληρότητά του εἰς λατομικὰ ἐργαλεῖα καὶ μηχανὰς πρὸς διάτρησιν βράχων. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι δὲν χρειάζεται νὰ εἶναι εὐμορφον ἓνα πρᾶγμα διὰ νὰ χρησιμεύῃ εἰς τὸν κόσμον...

* *

Ποῦ εὐρίσκεται ὁ αδάμας; Εὐρίσκεται εἰς τὴν γῆν, ὅπως ὁ ἀνθραξ, ὁ χρυσός, τὰ μέταλλα. Ἐσχηματίσθη, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα κρυσταλλινὰ σώματα, τὴν ἐποχὴν τῶν μεγάλων ἀναστατώσεων καὶ μεταβολῶν τῆς γῆνης σφαίρας. Πῶς; Κανείς δὲν εἰξεύρει! Οἱ ἐπιστήμονες δὲν κατόρθωσαν ἀκόμη νὰ ἐξηγήσουν τὸν σχηματισμὸν τοῦ αδάμαντος, τὴν φυσικὴν αὐτῆν ἀποκρυστάλλωσιν τοῦ ἀνθρακος.

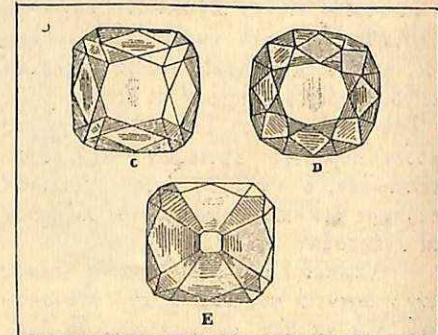
Ἀδαμαντωρυχεῖον εἰς τὸ Κιμπερλέυ. (Ν. Ἀφρική.)

Ἄλλοτε αἱ Ἰνδαὶ μόναι ἐπιδρομήθουν τὸν πολυτίμον λίθον. Κάποτε θὰ ἠκούσατε καὶ σεῖς διὰ τοὺς θησαυροὺς τῆς Γολκόνδης, τῆς ἀρχαίας αὐτῆς πόλεως τοῦ Ἰνδοστάν. Ἐδῶ εὐρίσκοντο τὰ κυριώτερα μεταλλεῖα τὰ ὁποῖα ἐξεμεταλλεύοντο διὰ μεθόδων ὅπως πρωτογενῶν. Διηγούμεθα ἔξωθεν, ὅτι στρώμα αδαμάντων ἀνεκαλύφθη κάποτε μέσα εἰς βάρανρον βαθύτατον. Τὰ τοιχώματά του ἦσαν τόσοσιν κάρβουνα καὶ λεία, ὥστε ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον νὰ κατέλθῃ ἄνθρωπος. Ἐνας βραχμάνος, διερχόμενος ἀπὸ ἐκεῖ, παρετήρησε σμήνην γυπῶν, οἱ ὁποῖοι διέγραφον μεγάλους κύκλους ἀνωθεν τοῦ βάρανρον, ὡς ζητούντες λείαν. Ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ ρίψῃ εἰς τὸ βάρανρον κομμάτια κρέας ἀλειμμένα μὲ ρητίνην. Οἱ γυπες κατήλθον καὶ τὰ κατεβρόχισαν. Ὄταν ἀνῆλθον, ἐπιτήδευοι τοξόται τοὺς ἐφόνευσαν, καὶ εἰς τὰ σπλάγχνα των ἀνεῦρον πολλοὺς αδαμάντας, οἱ ὁποῖοι εἶχον κολλήσῃ ἐπάνω εἰς τὰ κρέατα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, λέγουσιν, ἐξηκολούθησε διὰ πολὺν καιρὸν ἡ ἐκμετάλλευσίς.

Τὰ αδαμαντωρυχεῖα τῶν Ἰνδιῶν εἶχον πλέον ἐξαντληθῇ, ὅταν τῷ 1725, ἀνεκαλύφθησαν νέα εἰς τὴν Βραζιλίαν, ἡ ὁποία τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀνήκειν εἰς τὴν Πορτογαλίαν. Ὅλοι οἱ τυχοδιωκταὶ τοῦ κόσμου ἐμαζεύθησαν τότε εἰς τὸ νέον αὐτὸ Ἐλδoradoν. Μετὰ ἓνα καὶ ἥμισυ αἰῶνα ἤρχισε νὰ ἐξαντληθῇ καὶ ἡ Βραζιλία, ὅταν, εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικήν, ὁ υἱὸς ἐνὸς Ὀλλανδοῦ Μπέρ, παῖζων εἰς τὸ κτήμα τοῦ πατέρα του, ἀνεῦρε περιεργὸν λίθον, ὁ ὁποῖος ἀνεγνωρίσθη ὡς αδάμας. Νέα εἰσβολὴ τυχοδιωκτῶν εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Ὁράγγης, τῆς Νατάλης, τοῦ Ἀκρωτηρίου, καὶ βιαία ἐξώσις τῶν πρώτων κατόχων ἀπὸ τοὺς νεήλυδας κατακτητῆς.

Ὅπως οἱ αδαμάντες τῆς Βραζιλίας ἦσαν κατώτεροι ἀπὸ τοὺς Ἰνδικούς, οὕτω καὶ οἱ τοῦ Ἀκρωτηρίου δὲν ἔχουν τὴν λάμπην καὶ τὴν διαύρειαν τῶν πρώτων. Εἶναι ὀλίγον ὑποκίτρινοι καὶ μερικοὶ ἔχουν τὸ ἐλάττωμα νὰ σκιάζουσιν μίαν ἐβδομάδα μετὰ τὴν ἐξαγωγήν των. Ὅπως ὁ «Μεσημβρινὸς Ἀστήρ», εἰς τὸ γνωστὸν ὁμώνυμον μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ «Μεσημβρινὸς Ἀστήρ» θὰ ἐξεθρονίζετο ἀπὸ τὸν περίφημον «Κούλιθον», ἀνευρεθέντα τὴν 26 Ἰανουαρίου 1905 πλησίον τῆς Πρετωρίας, ὁ ὁποῖος εἶναι σήμερον ὁ μέγιστος τῶν αδαμάντων τοῦ κόσμου. Ἐχει διαστάσεις αὐτοῦ χήνας, ζυγίζει 3,032 καράτια, δηλαδή 623 γραμμάρια καὶ ἀξίζει 15 ἕως 20 ἑκατομμύρια. Ἐχαρίσθη τότε εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδον Ζ', τὸν πρὸ ὀλίγου ἀποθανόντα.

Τὸ καράτιον, ποὺ ἀκούετε συχνά, εἶναι μονὰς βάρους, εἰδικῶς διὰ τὴν ζύγισιν πολυτίμων λίθων καὶ μετάλλων. Παράγεται ἀπὸ τὴν Ἰνδικὴν λέξιν Κονάρα, ἡ ὁποία εἶναι τὸ ὄνομα ἐνὸς καρπού, οἱ σπόροι τοῦ ὁποίου, ἐξ αἰτίας τῆς ὁμοιομορφίας των, ἐχρησίμευον διὰ τὴν ζύγισιν τοῦ χρυσοῦ, ὅπως π.χ. μεταχειρίζονται εἰς τὰ φαρμακεῖα κόκκους σίτου (ἐξ οὗ καὶ ὁ «κόκκος» ὡς μονὰς

Ἀδάμαντες κατεργασμένοι κατὰ τὸ νεώτερον σύστημα.

βάρους διὰ τὸ κινῖνον). Τὸ καράτιον εἶναι ἴσον μὲ 205 χιλιστὰ τοῦ γραμμαρίου.

Ἀδάμας βάρους ἐνὸς καράτιου ἀξίζει 250—300 φρ. Ἀλλ' ὑπεράνω αὐτοῦ τοῦ βάρους, ἡ ἀξία του αὐξάνει πολὺ. Ἐν γένει, διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἀξίαν ἐνὸς λίθου, πολλαπλασιάζομεν τὴν τιμὴν ἐνὸς καράτιου διὰ τοῦ ὅλου βάρους τοῦ λίθου ὑψωμένου εἰς τὸ τετράγωνον. Ἡ ἀξία π.χ. ἐνὸς αδάμαντος βάρους 10 καράτιων, πρὸς 300 φράγκα τὸ καράτιον, εἶναι: $10^2 \times 300$ δηλαδή $10 \times 10 = 100 \times 300 = 30$ χιλιάδες φράγκα. Δὲν πιστεύω νὰ σας κακοφαίνεται ποῦ τὸ ἐμάθατε καὶ αὐτὸ!

Ἀλλ' ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὰ αδαμαν-

τωρυχεῖά μας. Ἐκτὸς ἐκείνων ποὺ σας εἶπα, ἀνεκαλύφθησαν μερικὰ καὶ εἰς τὰ Οὐράλια ὄρη, εἰς τὴν Καλιφορνίαν καὶ εἰς τὴν Αὐστραλίαν. Ἀλλ' αὐτὰ δὲν εἶναι τόσο σπουδαῖα. Ἡ φύσις, βλέπετε, δὲν ἐπέξετεινεν εἰς μεγάλην κλίμακα αὐτὴν τὴν βιομηχανίαν τῆς. Μίαν μόνον φοράν κατεσκεύασεν αδαμάντας, καὶ σχετικῶς ὀλίγους.

Οἱ τρόποι τῆς ἐξαγωγῆς τῶν αδαμάντων εἶναι ἀπλούστατοι. Ἄλλοτε τοὺς ἡλίευσαν μόνον εἰς τὰ ποτάμια καὶ εἰς τοὺς ρύακας. Δι' ἐνὸς διαφράγματος μετέστρεφον τὸν ροῦν, καὶ κατόπιν ἀνεσκάλευαν τὴν κοίτην, ἡ ὁποία ἐξηραίνετο. Αὐτὸ ἦτο τὸ λεγόμενον «ποτάμιον με-

ταλλεῖον». Ἀλλ' ἡ παλαιά, ἡ πρωτογενὴς αὕτη μέθοδος ἐγκατελείφθη, ἀφ' οὗ εἶδαν ὅτι αἱ ἀμμόδεις κοῖται δὲν εἶναι τὰ μόνον ἐδάφη ὅπου ὑπάρχουν αδαμάντες. Σήμερον ἐπικρατεῖ τὸ λεγόμενον «στεγνὸν μεταλλεῖον». Ἀλλ' ἀντιθέτως πρὸς ὅ, τι συμβαίνει μὲ τὸν ἀνθρακα, ἡ ἐκμετάλλευσίς των αδαμαντοφόρων στρωμάτων γίνεται ἐν ὑπαίθρῳ, καὶ ὅχι εἰς ὑπογείους στοάς.

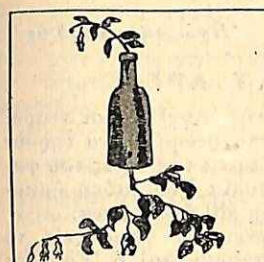
Διὰ νὰ ἐννοήσωμεν τὰς λεπτομερείας, ἂς ἐπισκεθῶμεν ἐν τῶν μεταλλείων τῆς Νοτίου Ἀφρικής, παραδείγματός χάριν τὸ αδαμαντωρυχεῖον τῆς Κιμπερλέης.

(Ἐπεταί τὸ τέλος)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

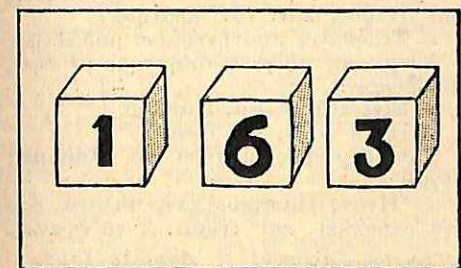
Γάστρα - φιάλη

Ὁ κ. I. Λαίτ εἰς τὸ Brain-tree τῆς Ἀγγλίας, ἐφύτευσε σπόρον φουξίας εἰς μίαν κενὴν φιάλην, τὴν ὁποίαν εἶχε τρυπήσῃ ὀλίγον ἀπὸ κάτω.

Ὁ σπόρος ἐφύτρωσε καὶ τὸ ὠραῖον φυτὸν ἐπέταξε κλαδίσκους καὶ ἀπὸ τὸ στόμιον τῆς φιάλης καὶ ἀπὸ τὴν κάτωθεν τρύπαν. Ἰδοὺ τρόπος διὰ νὰ χρησιμοποιῇ κανεὶς τὰς παλῆς μποτίλλας, αἱ ὁποῖαι, κρεμασμέναι, εἴμπορουν νὰ στολίζουν θαυμάσια δωμάτια, ταρατσες καὶ βεράντες.

Παίγνιον

Οἱ τρεῖς αὐτοὶ κύβοι ἔχουν καθεὶς εἰς τὴν μίαν πλευρὰν ἀπὸ ἓνα ἀριθμὸν. Ὅπως εἶναι τώρα τοποθετημένοι, σχηματίζουν τὸν ἀριθμὸν 163. Πρόκειται νὰ τοὺς τοποθετήσετε ὅπως θέλετε, διὰ νὰ σχηματίσουν ἓνα ἄλλον ἀριθμὸν, ὁ ὁποῖος νὰ εἶναι διαιρετὸς διὰ τοῦ 7. Σας εἶδωποῖ ὅμως, ὅτι χρειάζεται κ' ἐν μικρὸν τέχνασμα.

Ἀήλωσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἴμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἀνω Παιγνίου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρι-

πίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λύτρων θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον θαποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράφωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθῆσάμενον δι' ἐν ἑτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητὴς, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Μικροσκοπικὸν ἄγγεον

Ἡ μικρὴ αὐτὴ τσαγιέρα κατεσκευάσθη ὑπὸ ἄγγλου τεχνίτου μὲ ἐν νόμισμα μισῆς πέννας, σφυρηλατηθὲν καταλλήλως. Ἐπειδὴ ἡ μισὴ πέννα ἔχει τὸ μέγεθος τῆς ἰδικῆς μας πεντάρας, εἴμπορεῖτε νὰ κρίνετε περὶ τῆς μικροσκοπικότητος τοῦ ἀγγείου καὶ περὶ τῆς ὑπομονῆς τὴν ὁποίαν ἐχρειάσθη ὁ τεχνίτης διὰ νὰ τὸ κατασκευάσῃ τόσο τέλειον.

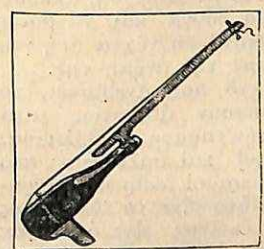
Ἀνδριάς καλὰ ριζωμένος...

Εἰς τὴν Σουηδίαν, ἓνας γλύπτης ἠγάρασεν ἐσχάτως ἐν κτήμα ἀκαλλιέργητον, μέρος τοῦ ὁποίου ἐκαλλιέργησε καὶ τὸ μετέβαλλεν ἤδη εἰς ὠραῖον πάρκον. Εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ τοῦ πάρκου ὑπῆρχεν ὁ κορμὸς μίας μεγάλης δρυός, τὴν ὁποίαν εἶχε σπᾶσῃ κάποιος ἀνεμοστρόβιλος. Ὁ γλύπτης δὲν τὸν ἐξεργάζετο ἀπὸ ἐκεῖ, ἀλλὰ τὸν ἐγλύψε καὶ τὸν μετέβαλλεν εἰς ἀνδριάντα. Παριστάνει τὸν Γουλιέλμον Οὐάλλα, τὸν

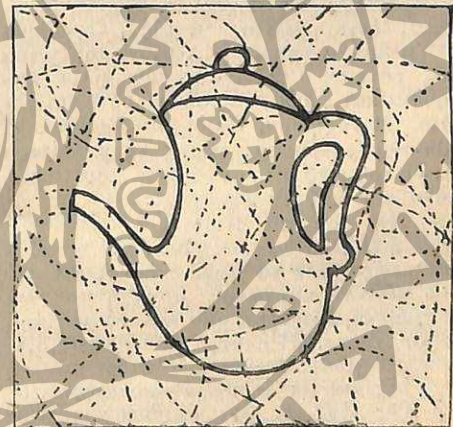
ἐθνικὸν ἥρωα τῆς Σκωτίας. Ἰδοὺ ἀπέναντι ὁ κορμὸς ὅπως ἦτο πρὶν, καὶ ὅπως εἶναι τώρα.

Εὐθυνὸν ὄργανον

Τὸ ὄργανον αὐτὸ εἶναι μονόχορδον καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα μπαστούνι ξύλινον δεμένον εἰς τὸν λαίμνον μίας κενῆς φιάλης. Ἐν ἄλλο ξυλάκι εἶναι προσηρμοσμένον εἰς τὸ σῶμα τῆς φιάλης διὰ σιδηρᾶς στεφάνης, καὶ αὐτὸ ὑποδαστάζει τὴν χορδὴν. Τὸ δὲ ἄλλο ξύλον, ποῦ βλέπετε κάτω, χρησιμεύει διὰ νὰ κρατῇται ἡ φιάλη μεταξὺ τῶν γονάτων τοῦ παίκτη. Λέγουσιν ὅτι τὸ ὄργανον αὐτὸ ἀναδίδει ἤχους θαυμάσιους.

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 25 φυλλαδίου

Ἰδοὺ ποῖα γραμμὰ πρέπει νὰ μαυρισθοῦν διὰ νὰ φανῇ καθαρά τὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον ὁ ζωγράφος εἶχε κρύψῃ εἰς τὸν λαβύρινθον ἐκείνον τῶν γραμμῶν.

*Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του, Κεφ Β

ΠΑΡΑΙΣΘΗΣΕΙΣ

2. — 'ΣΤΗΝ ΚΑΛΥΒΑ

Ἡ γυναίκα τοῦ ψαῤᾷ περιμένει τὴν ἐπιστροφήν τοῦ ἀνδρός της.

Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἔπρεπε νὰ εἶχε γυρίσει. Ποῦ εἶνε τώρα;

Μ' αὐτὸν τὸν δυνατόν ἀέρα φθάνει νὰ μὴ τοὺς συνέβη τίποτε. Ἡ βάρκα εἶνε γεμὴ καὶ ὁ καπετάνιος γνωρίζει τὴ δουλειά του, μολοντοῦτο πόσοι δὲν ἔξανα-γύρισαν! Καὶ με ἀγωνίαν ἡ πτωχὴ γυναικα γυρίζει μέσ' τὸ σπίτι χωρὶς νὰ ξέρῃ τί κάνει, τρέχοντας ἀπάνω κάτω νὰ ἰδῇ ἂν ἡ θάλασσα ἐμαλάκωσεν, ἂν βλέπῃ κανεὶς μακριὰ κανένα καΐκι. Πολλὰ ἐπέ-στρεψαν ἤδη, ἀλλ' ὅχι τὸ 'δικό τους. Τὸ βράδυ, τὴν ὥρα τῆς σούπας, ἡ γυναίκα εἶνε ἀκόμη πρὸ λυπημένης μὲν, δὲν ἔχει ὄρεξι νὰ φάγῃ οὔτε νὰ κοιμηθῇ, ἀκούον-τας τὸν ἀνεμὸν νὰ βογγᾷ καὶ νὰ βοῖξῃ 'στὸ τζάκι, καὶ περνᾷ τὴ νύχτα στὴ γω-νιά τῆς φωτιᾶς, μετὰ τὴν ἀνέμη της.

Μέσ' τὸν καπνὸν ποῦ ἀνέβαινε, τὰ μάτια της διαβλέπουν ἀορίστος μίαν εἰκόνα. Ἐπάνω στὴν ταραγμένη θάλασσα, ἓνα καΐκι γλιστροῦ καὶ σαλεύεται 'στὸ κατάστρωμά του μερικοὶ ἀνδρῶποιν ἀγρυπνοῦν· τὸ καΐκι αὐτὸ εἶνε τὸ 'δικό τους καὶ ὁ ἀνδρῶπος ἐκεῖνος εἶνε ὁ ἀνδρας της, ὃ βέβαια, τὸν ἀναγνωρίζει. Καὶ τὸ καΐκι χορεύει ἐπάνω στὴν ταραγμένη θά-λασσα, ἔπειτα, ἔξαφνα, ὅλα χάνονται!

— «Θεέ μου!... πάει!..»

Τότε ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μιὰ καλὴ χονδρὴ φωνή: «Νά με! γυναίκα. Γρή-γορα ἐτοίμασε τὴ σούπα, πεινῶ σὺν λύ-κος ἀπόψε. Τέλος πάντων εἴμαστε στὸ σπίτι μας!»

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Παλλὰς

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ.

Η ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΗ

— Καλῶς τὰ 'δέχτηκες, Κυρά Φίλι-πενα, ἔλεγε ἡ γειτόνισσά μας ἡ Τεγούλινα στὴ μικροπαντρεμένη Ἀλεξάνδρη, ἔμαθα σὰς ἔστειλε ὁ Φιλπάκης σου χίλια κα-λούδια καὶ ἔξοδα, νὰ καλοδεχτήτε καὶ τὸν ἴδιο. Ἡ τύχη σου, παιδί μου, δούλευε σὲ κόκκινη τουλούπα, πῆρες τὸ καλλίτερο παιδί τοῦ χωριοῦ καὶ νὰ 'χεις χάριτα στὴ μάνα σου ποῦ τὰ κατάφερε.

— Νά σοῦ πῶ, Κυραθεῖα, ἀπολογή-θηκε ἡ Ἀλεξάνδρη, ὡς εἶνε καλὰ ἡ γνώσι- μου· τώρα ποῦ τὸ 'φερε ὁ λόγος θὰ σοῦ πῶ πῶς τὰ κατάφερα μοναχὴ μου νὰ μὴ γυρέψῃ ἡ πεθερά μου καὶ νὰ μὴ πάρῃ με τὸ τίποτε. Ἡ πεθερά μου, ξέρεις, ὅ,τι ἔχει στὸ μυαλό της τὸ ξεφωνίζει μοναχὴ της, λες καὶ με κάποιον λογοφάνεται, λες πῶς ἀνοίγει τὴν καρδιά της σὸν πνευματικὸ ἐκεῖ ποῦ κάνει τὴ δουλειά της καταμόναχη. Τὸ παιδί της τὸ εἶχε ταξιδευμένο κ' εἴχαμε σὺρτα φέрта στὰ σπύτια μας. Ἐγὼ 'σάν μικρὴ πῆγαινα ἀπὸ κρυφὰ κοντὰ της γιὰ παιγνίδι νὰ ἀκούω τὰ μυστικά της. Μιὰ μέρα τὴν

ἄκουσα νὰ ἔχῃ 'μένα στὸ στόμα της. Τῆς φαίνονταν ἀνοικοκυρεμένη, περνοῦσα στὸ σπίτι καὶ δὲν ἄναμεροῦσα τὸ κάθε εἶ-διμα σὸν τόπο του. Ἀ! ἔτσι εἶσαι σύ, εἶπα, αὐτὸ εἶναι τὸ νοικοκυριό σου; θὰ τὸ κάνω, νὰ ἰδῷ τί θὰ 'πῇς ἄλλο. Ὑστερα ἀπὸ καιρὸ τὴν ἄκουσα πάλι νὰ λέῃ γιὰ μένα: «Τετραπέρατη εἶναι ὁ διάβολος καὶ παιδεμένη ἀπὸ τὴ μάνα της, ἀλλὰ σὺν ἀψιὰ μου φαίνεται» ἂν τὴν πάρω στὸ Φιλπάκη μου, φοβᾶμαι μὴ μοιάσῃ τὸν πατέρα της ποῦ ἦταν πολὺ ἀνάπο-δος. Τὸ μῆλο ποῦ θὰ πέσῃ; ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴ μηλιά».

— Αὐτὸ κι' αὐτό, λέω στὴ μάνα μου κ' ἐγώ, ἡ Κυραλέξανα με ξομπιάζει γιὰ νύφη της, τῆρα τώρα, καμιά φορὰ ποῦ θὰ εἶναι στὸ σπίτι μας, νὰ βροῖσῃς ἀφορμὴ καὶ νὰ μὲ δέρῃς, ὡς εἶναι κι' ἀδίκαι, ἐγὼ θὰ καμόνομαι πᾶς κλαίω καὶ θὰ σωπαίνω. — Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς, νὰ πάλι καὶ τὴν ἄκουσα: «Μέσ' στὴν καρ-διά μου κόλλησε αὐτὴ ἡ κοπέλλα, ἔλεγε, χρυσὸ κορίτσι· καλὰ λέν, ἀπὸ τὸ ῥόιδο βγαίν' ἀγκάθι κι' ἀπὸ τὰγκάθι ῥόιδο».

Ὅλα αὐτὰ, Κυραθεῖα, τὰ εἶπα καὶ στὸ γυιὸ της ἄμα παντρεύτηκα. — «Ἄς εἶναι, μοῦ εἶπε, δὲν εἶμαι μετανιωμένος ποῦ σὲ πῆρα, μὰ νὰ 'χῃς τὸ νοῦ σου μετὰ τὴ μάνα μου» σὲ ψώνισε γιὰ μάλαμμα, ἂν τῆς φανερωθῇ χάλικωμα, ἀντάμα θὰ λογαριαστοῦμε. — Ἐγνοῖα σου, τοῦ εἶπα, θὰ τὴν κάνω ἐγὼ νὰ μ' ἔχῃ χρυσὸ σταυρὸ στὴ σκούφια της». Καὶ τὴν ἔκανα.

Φαῖδρος Ἀδάμας

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

— Ἀπὸ τὸ σχολεῖο
Ὅποταν γυρίζω,
Γιατὶ πᾶς μυρίζω
Μοῦ λέγεις, Γιαγιά;
— Γιατὶ τὸ σχολεῖο,
Μικρὸ μ' ἀγγελοῦδι,
Ἐν ἄρωμα θεοῦ
Σὲ σένα χαρίζει,
Σὲ κάνει λουλοῦδι
Μ' ἀγνὴ μυρωδιά,
Ἀφοῦ σοῦ στολίζει
Καὶ νοῦ καὶ καρδιά.

Σκλήρα Πραγματικότης

"ΚΑΛΗΜΕΡΑ,"

Στὴ σμαραγδένια χλόη, ποῦ ἀπλώ-νεται στὸ ἀπέραντο χωράφι, τρέμουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μετὰ τὸ ἐλαφρὸ φύσημο τοῦ ἀνέ-μου ἡ εὐλύγιστες κατακόκκινες παπα-ροῦνες. Γύρω-γύρω τὰ βουνά, μετὰ τὴν νυ-κτερινὴν ἀκόμα καταχνιά μισοσκεπασμένα, μοιάζουν σὺν ἐνεργίᾳ ἡφαίστεια· τὸ λίγο χιόνι ποῦ 'χει μείνει στὴν κορυφὴ τους λαμποκοπᾷ ὀλόχρυσον μετὰ τῆς πρωτῆς ἀγτί-δες ποῦ στέλνει ὁ ἥλιος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἐλαφρὰ συννεφάκια. Ἐκεῖ μακριὰ ἕνας ἀραιὸς καννὸς ἀνέβαινε ὀδίσσιν, σὺν εὐσεβῆς θυσίᾳ, ἀπὸ μιὰ καπνοδόχῃ τοῦ ἀντικρυνοῦ χωριοῦ. Ἐνας βοσκὸς κατε-

βαίνει μετὰ τὸ ἀσπρόμαυρο κοπάδι του ἀπὸ τὸν πλαϊνὸ λόφο. Ἀπέναντι σ' αὐτόν, 'στὰ δύο χωράφια ποῦ συνορεύουν, δύο ζευγίδες σπρῶχουν ἀπὸ ἀντίθετα μέρη τὰ βαρυνά ἄροτρα ποῦ σέρνονται ἀπὸ δύο ζεύγη καλοθερμεμένα βῶδια. Στὸ σοβαρὸ γεροντικὸ πρόσωπό τους βλέπεις ζωγραφισμένη τὴν ἡσυχία καὶ τὴν εὐχαρίστησι τῆς ψυχῆς των.

Οἱ δύο σύντεχνοι συναντῶνται· στα-ματᾷ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ μονότονον κροκ-κράκ τοῦ ἀρότρου, καὶ ἀκούεται σὺν ἓνα γλυκὺ ψιθύρισμα ἀπὸ δύο στόματα μαζί, ἡ συνεισθυμένη μὴ τόσον ἐκφρα-στικὴ εὐχή, ἓνα ἐγκάρδιο ἀδελφικὸ «Κα-λημέρα».

Ἡχώ τῆς Καρδιάς

ΠΟΛΥ ΑΡΓΑ

Εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἀγγλίας, οἱ νεαροὶ πρίγκιπες εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ τηροῦν αὐστηρὰν οἰωπὴν κατὰ τὰς ὥρας τοῦ φα-γητοῦ. Ἡ ἐθιμοτυπία ὅμως αὐτὴ ἡμπο-ρεῖ νὰ παρουσιάσῃ καὶ δυσάρεστα.

Ἐδίδετο οἰκογενειακὸν γεῖμα εἰς τὸ ἀνάκτορον Buckingham, καὶ ὁ Ἐδουάρ-δος περιεστοιχίζετο ἀπὸ τὰ ἐγγονάκια του. Ἐξαφνα, περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύμα-τος, ὁ δεῦτερος υἱὸς τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλίας, ἐφώνησεν:

— «ὦ! Παπποῦ!...

Δὲν ἡμπόρεσε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του, διότι αἱ ὀμιλίαι τῶν μεγάλων ἐστα-μάτων ἀμέσως, καὶ ὁ βασιλεὺς τῷ εἶ-πεν μετὰ σοβαρὸν τόνον:

— Τὰ μικρὰ παιδιά πρέπει νὰ οἰωποῦν καὶ νὰ ἀκούουν.

Ἀλλ' ἔπειτα ὁλόγην ὥραν ὁ βασι-λεὺς, ὁποῖος ἦτο καὶ παπποῦς, λυπηθεὶς τὸν ἀνθρωπάκον, τὸν ἠρώτησε:

— Τί ἤθελες προτιθεῖσαι μὰ μοῦ εἶπες;

Ὁ μικρὸς πρίγκιψ ἀπήντησε μετὰ ὄφους περιήλπον:

— Εἶνε πολὺ ἀργά, Παπποῦ...

— Πολὺ ἀργά, καὶ διατί;

Τότε ὁ μικρὸς ἀρχίζει τὰ κλάμματα λέγων:

— Ἦταν, Παπποῦ, 'στὴ σαλάτα σου ἓνα σκουλήκι, καὶ τώρα.... τὸ ἔφαγες.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Ἀργυρολόουδο

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Κάποιος ἐξύπνησεν ἓνα Σχολαστικόν, τὴν νύκτα, καὶ τοῦ ἀνῆγγελε τὸν θάνα-τον τοῦ πατέρα του. Ὁ Σχολαστικὸς ἐγύ-ρισεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος καὶ εἶπε:

— Ἀ! πόσο θὰ λυπηθῶ αὐριο ποῦ θὰ ξυπνήσω!

Ἀεροπεξοναύτης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μᾶθημα τῆς ἱερᾶς Ἱστορίας:

Ὁ Διδάσκαλος:— Ποιοὶ ἐλέγοντο Σαμαρεῖ-ται;

Ὁ μαθητής; μετὰ σέψιν:— Οἱ φοροῦντες σαμάρι!!!

Ἐστὴλη ὑπὸ τῆς Ἡχῆς τῆς Αἰμῆς

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΞΕΣΠΛΘΩΜΑΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 31 ΜΑΪΟΥ 1910

Ὁ τρέχων Ἰ' Διαγωνισμὸς Ξεσπλωμάτων πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν διὰ τὸ 1910 λήγει τὴν 30 Σεπτεμβρίου. Πρὸς ὁδηγίαν ὅμως τῶν Διαγωνιζομένων καὶ ἀκόμη πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν λοιπῶν, δημοσιεύω ἐδῶ τὴν μέχρι τῶν τέλους Μαΐου κίνησιν τοῦ Ξεσπλωματος.

Οἱ μέχρι σήμερον λαβόντες μέρος εἰς τὸν Ἰ' Διαγωνισμόν εἶνε 128, τὰ δὲ ὑπ' αὐτῶν δια-τεθέντα φύλλα ἀνέρχονται εἰς 15,924.

Ἐκ τούτων 10,405 φύλλα διέθεσαν οἱ κάτωθι 29, οἱ ὅποιοι πρὸς τὸ παρὸν ἔχουν ἐξαφα-λίσῃ οἱ μὲν τέσσαρες πρῶτοι, ὡς διαθέσαντες ἄνω τῶν 530 φύλλων ἕκαστος, Βραβεῖον Α' Τά-ξεως, οἱ δὲ ἄλλοι εἰκοσιπέντε, διαθέσαντες μέχρις 118 φύλλα, Βραβεῖον Β' Τάξεως, ἐφ' ὅσον ἐννοεῖται, δὲν ἔλθουν ἄλλοι νὰ καταλάβουν τὴν θέσιν των μέχρι τῆς λήξεως τοῦ Διαγωνισμοῦ: Ἐγγονος Αὐτοκράτορος, φύλλα 1758.—Σύλλογος «Ἀμιλλαν Κων» πόλεως, φ. 1638.—Γλυκοχαράγμα, φ. 1182.—Σύλλογος «Ἀυγῆ» Δημητσάνης, φ. 698.—Μαραθωνομάχος, φ. 470.—Πονεμένη Ψυχὴ, φ. 364.—Σύλλογος «Ὡραία Χίος» Ἀλεξανδρείας, φ. 312.—Κυμα-τίζουσα Κυνόλεον, φ. 276.—Γεωργ. Α. Σταυροπούλου, φ. 247.—Ναυτοῦς τοῦ Αἰγαίου, φ. 240.—Ἀεροναυτοπούλα, φ. 234.—Σύλλογος «Ἑλλάς» Ἀθηνῶν, φ. 229.—Νικ. Γρ. Ζουμπέτικος, φ. 208.—Πανελλήνιος Ἰωνικός Σύλλογος, Σμύρνης, φ. 189.—Καρδία Ἑλλη-νίδος, φ. 182.—Μαρία Παπαριστείδου, φ. 182.—Ἀθανάσιος Διάκος, φ. 180.—Γεώργ. Ι. Χαϊδόπουλος, φ. 176.—Σύλλογος «Ἐρμῆς» Ἀνδρου, φ. 170.—Τσιγγαρέλλα, φ. 156.—Νι-φάς, φ. 156.—Πλάτων Ι. Ἐμμανουλίδης, φ. 156.—Παρασκευᾶς Γ. Ζερβός, φ. 156.—Εὐ-γενούλα Λεπεριδάου, φ. 156.—Πανελλήνιος Ἰδέα, φ. 153.—Λατρετὴν Σταυροφόρα, φ. 152.—Ἡλίου Μαργαρίτης, φ. 142.—Μάρκος Αἰεθίλος, φ. 125.—Ἐξορίστος Βασιλῆας, φ. 118.

Ἄλλοι 99 διέθεσαν τὰ ὑπόλοιπα 5,509 φύλλα, καὶ αὐτοὶ θὰ σημειωθοῦν εἰς τὰ Γενικά Ἀποτελέσματα. Ὑπολείπονται ἀκόμη τέσσαρες μῆνες ἕως νὰ λήξῃ ὁ Διαγωνισμός. Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο εἰμποροῦν καὶ ὅσοι ἤδη ξεσπλωσαν νὰ ἐντείνουν τὰς δυνάμεις των, διὰ νὰ διατηρήσουν τὴν θέσιν των ἢ νὰ ἐπιτύχουν ἀνωτέραν. καὶ ὅσοι δὲν ξεσπλωσαν νὰ ξεσπλω-σούν, εἴτε ἐγγράφοντες συνδρομητὰς, εἴτε εὐρίσκοντες ἀγοραστὰς πρὸς 10 λεπτὰ τὸ φύλλον οἱ τοῦ Ἐσωτερικοῦ, καὶ πρὸς 15 λεπτὰ οἱ τοῦ Ἐξωτερικοῦ. Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἐνέργεια καὶ ἐπιμονή!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 1ην Ἰουνίου 1910

ΕἰΣ τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιευθοῦν τὰποτελέσματα τοῦ λήξαντος Διαγωνισμοῦ πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὴν Α' ἐξαμηνίαν τοῦ 1910, καὶ ὁ ἀρχὴς ἡ δημοσίευσις τῶν ἐγκριθεισῶν Ἀσκήσεων τοῦ τρέχοντος Διαγωνισμοῦ διὰ τὴν Β' ἐξαμηνίαν, τὰποτελέσματα τοῦ ὁποίου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Μαζὶ μετὰ τὸν κ. Φαῖδωνα ποῦ σὰς γράφει σήμερον διὰ τὰς ἐξετάσεις, σὰς λέγω κ' ἐγὼ «Μελετᾶτε!» καὶ σὰς εὐχόμαι πᾶσαν ἐπιτυ-χίαν. Ἄν καὶ δὲν ἀμφισβῶν ὅτι καὶ φέτος θὰ με τιμῆσετε ὅπως πάντα, καὶ θὰ προβιβα-σθῆτε μετὰ τὸς καλλίτερος βαθμούς.

Χαίρω ποῦ ἔγενετο καλὰ ἀπὸ τὴν ὁδοντὴν σου ἀσθένεια, Καλὲ Σαμαρεῖτα. Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα κολακευτικὰ γράφεις. Διὰ τὸ ἄλλο ζή-τημα τῆς Σ. Σ. Σ., κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ στε-νοχωρημένη ποῦ ἐμαζεύθησαν τόσα ἐγκρι-μένα χωρὶς πολλὰς ἐλπίδας νὰ δημοσιευθοῦν, διότι ὁλονέν, καθ' ἑβδομάδα, ἐγκρίνονται νέα. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Πρὸς τὸ παρὸν, οἱ καλοὶ μοῦ φίλοι πρέπει νὰ υποτάσσωνται ἀγογγύστως εἰς τὴν τύχην. Μόνον μίαν σελίδα, βλέπετε, διαθέτω.

Ὁ Ζιὰ-Βέης, νέος συνδρομητής, μοῦ γρά-φει τὰ ἑξῆς: «...τὰ φυλλάδια ἐλήφθησαν καὶ πρέπει νὰ σὰς ὁμολογήσω ὅτι δὲν ἐπίστευα ὅτι μέχρι τοιοῦτου σημείου θὰ μ' ἐμάγευαν. Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι θὰ εὐρὺ κανὲν περιοδικὸν μόνον διὰ παιδιά, ἀλλὰ τώρα βλέπω, ὅτι ἡ Διάπλις εἶνε κυρίως δι' ἐφήβους. Ἰδίως ἀ-νέγνωσα μ' εὐχαρίστησιν τὰς ἐπιστολάς τοῦ κ. Φαῖδωνος καὶ τὰ ποιήματα τοῦ κ. Πολέ-μη. Καὶ ὁ Σ. Σ. Σ. ὅχι ὀλίγον με δισέ-κασεν... Εἶμαι εἰκοσιν ἔτων καὶ ἐπιπορῶ νὰ λαμβάνω μέρος εἰς τὴν κίνησιν τῆς Διαπλά-σεως...»

Ἀσπερὶ Γάτε, εὐχόμαι πᾶσαν εὐδοκίμησιν εἰς τὸν Μουσικὸν Σύλλογον τῶν Παιδῶν, τοῦ

ὁποίου προεδρεύεις. Ναι, καὶ δύο καὶ περισσό-τερα λυσόχαρτα εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς ἐντὸς τοῦ ἰδίου φακέλλου, ἀρκεῖ μόνον αἱ λύσεις νὰ εἶνε ἐμπρόθεσμοι.

Δόρθε Βύρωνα, νέε μου φίλε, σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις καὶ ἐλπίζω ὅτι αἱ ἐνέ-ργειαι σου θὰ στεφθοῦν ὑπὸ ἐπιτυχίας· διότι εἰς τὴν πόλιν σὰς, ὅπου εἶνε τόσοι Ἑλληνό-παιδες, ὀλίγιστος ἔχω συνδρομητὰς. Δὲν εὐ-ρέθῃ ἀκόμη κανεὶς νὰ ἐνεργήσῃ μετὰ τὸν ζῆλον ποῦ μοῦ ὑπόσχεσαι.

Μετὰ μεγάλην μου χαρὰν, Κλάψε με Μάννα, εἶδα νὰ μ' ἐνθυμῆσαι ὑπερ' ἀπὸ τὸσον καιρὸν λήθης. Ἐλπίζω ὅτι ἀφοῦ ἤσυχάζῃ καὶ ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις, θὰ μ' ἐνθυμῆσαι τακτικώτερα.

Κοῦλα Γκ. διηγήματα, ποιήματα κτλ. δὲν δημοσιεύονται ἐπὶ πληρωμῇ. Ὅσα ἐγκρίνονται διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας—ἔργα πάντοτε ἐτησίαν συνδρομητῶν ἐγγόντων ψευδώνυμον, δημοσιεύονται δωρεάν. Μόνον αἱ Μικραὶ Ἀγ-δημοσιεύονται δωρεάν. Ἐπιστολὴν σου, μετὰ δραχ-μὴν διὰ τοὺς ἀπόρους, δὲν ἔλαβα.

Τρελλὴ Νειότη, τὰ τρία φράγκα διὰ τὸ Σῆμα εἰμπορεῖς νὰ μοῦ τὰ στέλλῃς μετὰ ταχυ-δρομικὴν ἐπιταγήν. Δι' ἐκείνων ποῦ λέγεις, ὁ κ. Φ. ἔγραφε τότε εἰς τὰς «Ἀθῆνας». Ναι, βλέπεις τί φράτα πράγματα ποῦ δημοσιεύουν μερικοὶ εἰς τὴν Σελίδα μας; Τὰ ζητεῖται καὶ μεγάλοι.

Φίλε Π. Γ. Σαμπ, εἶνε ἰδιὰ σου αὐτὰ τὰ φαιδριότατα παιδιὰ Ποιήματα ποῦ μοῦ στέλλεις; Ἄν εἶνε, πῆς μου τὸ νὰ χαρῶ καὶ νὰ σὲ κάμω εὐθὺς τακτικὸν μου συνεργάτην. Ἄν τὰ ἀντέγραφες ἀπὸ πονηρὰ, ἢ τὰ ἤκου-σες, πῆς μου τὸ πάλιν, διὰ νὰ μάθω τίνας ποιητοὶ εἶνε. Περιμένω τὴν ἀπάντησίν σου γρήγορα.

Ἀγωνία Ἐθνομάρτυρος, λυποῦμαι πολὺ ποῦ δὲν ἔλαβα καμμίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἐπι-στολάς ποῦ λέγεις. Καὶ τὰ ἐσώκλεισαι γρή-ματα ἐχάθησαν καὶ αἱ δικαιολογίαι σου. Ἄς εἶνε. Τώρα σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις καὶ περιμένω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου.

Πλοίαρχε Νέμε, ἤθελα πολὺ-πολὺ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐδήλωσα καὶ ἄλλοτε, ὅτι ὀνόματα καὶ διευθύνσεις συνδρο-μητῶν δὲν στέλλω, καὶ εἶπα διὰ ποῖον λόγον. Ἄλλως τε εἰς τί θὰ σὰς ἐγρησέμευαν τὰ ὀνό-ματα; Οἱ Σύλλογοι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε πολυμελεῖς. Καὶ δέκα, καὶ πέντε, καὶ τρεῖς μόνον ἀρκούν διὰ νὰ ἐγγράψουν ἀπείρους συν-δρομητὰς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὸ κακάδι», «Γεροντικὰ Μαλλώματα» τοῦ Φαῖδρου Ἀδάμαντος—«Μαγικὴ Βραδύα» τοῦ Εἰμαι Ζακυνθία—«Κάλλιο τελευτατοῦ» ποίημα τοῦ Ἀρσένου—«Πεῖθ' τραγοῦδι» τοῦ Σανθοῦ Ἰαπότου—«Οἰκονομία καιρῶ» τοῦ Κορυθαύλου Ἐκτο-ρος—«Ἀνοσιγιάτικη Πρωίαν» τοῦ Προμηθεῖος Δεσμώτου—«Τὰ κύματα» τοῦ Μάρκου Αὐ-ρηλίου—«Ὁ Φαρᾶς» τοῦ Μικρομέγα—«Τὸ δειλινὸ» τῆς Μελάχρας—«Ἡ ἐσπέρα» τοῦ Ἐντελβέρδης—Παίγνιον τοῦ Ἀνδρέου Ἀν-δρέου—Διάφορα τοῦ Καλοῦ Σαμαρεῖτου—«Ἡ μόρφωσις» τοῦ Γλυκοχαράγματος—Διά-φορα τῆς Γλυκαῖας Πατρίδος—«Ἀνάμνησις» τῆς Χρυσῆς Καρδίας—«Μαραμένα Λουλού-δια» τῆς Γαλανόλενης—«Νύκτα Θέρους» τῆς Γλυκαῖας Ἑλπίδος—«Παράδοξος Συν-ταγή» τοῦ Γορδίου Δεσμῶ.

Ἀπορρίπτονται: Διάφορα Παίγνδια, μὴ δυνάμενα νὰ δημοσιευθοῦν—«Ὁφέλιμα τῆς κλαδεύσεως» (ὥρατον θέμα· ἀλλὰ πολὺ σγο-λαστικὴ γλῶσσα)—«Τὸ παιδίον καὶ ἡ μηλιὰ» (καλὸν ποίημα, ἀλλ' ἐπίσης ἀκατάλληλος ἡ γλῶσσα)—«Βοήθεια στὸν πτωχὸν (ἄτεχον)»—«Ψεῦδος θελητικόν» (ἔπρεπε νὰ μεταφρασθῇ ἀπλοῦστερα)—«Ἀνίγμμα» (τόσον ἐκτενὲς πῶς νὰ τὸ οἰκονομίσω;)—«Πρωτομαγιά» (ὥραϊό-τατον, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐορτήν).

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Πρότασις τοῦ Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος· ἴδε Ἀλληλογραφίαν 21ου φύλλου].

Δ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

ὑπολόγισεν ἡ τοῦ Γ'. Δελτ. δρ. 0,60.

μέτ, 'Αεροπεξοναύτην.— ή Κυκλαμιά (0) με 'Ενδοξον 'Υδραν, Παπαροῦναν, Κάμεν, 'Ιδιότροπον Ξανθοῦλαν.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: 'Εθνηκὴν Ψυχὴν (ἔχει καλῶς) Ποθητὴν Κων/πολιν (ἦτο μετὰφρασις καὶ κατὰ παραδρομὴν δὲν ἐσημειώθη· ὥστε δὲν πρόκειται περὶ ἀντιγραφῆς, διότι καὶ ἄλλοι εἰμπορεῖ νὰ μετέφρασαν τὸ 'ἴδιον.) Καλλιφύλλον Ρόδον (σὲ παραπέμπω εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀπάντησιν· περιμένω λοιπὸν τὴν ἀποζημιώσιν ποῦ λέγεις.) 'Αεροναυτοπούλαν (περιμένω λοιπὸν νὰ τελειώσουν αἱ ἐξετάσεις.) 'Ατρώμειον Λεωνίδαν (πολὺ ἐλυπήθην δι' αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις καὶ εὐχομαι εἰς τὴν ἀδελφὴν σου ἐγκαρδῶς περαστικά·) 'Εθνομόριτρα (κ' ἐγὼ χαίρω πολὺ· ῥάφειν λύσεων ἐστεῖλα.) Ριζοσπάστην (τότε ποῦ μετέβαλε τοὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων, σὰς ἐξήγησα ὅτι τὸ νέον σύστημα εἶνε δικαιότερον τοῦ παλαιοῦ.) 'Ανδροειὸν 'Ανδρῶν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.) 'Εδάγγ. Γ. Π. (καὶ νομίζεις ὅτι τὸ «Μηδὲν ἄγαν» δὲν τὸ ἔκαμε ποτὲ κανεὶς φωνηεντόλιπον; εἰς αὐτὰ τὰ εἶδη δὲν παραδέγομαι ποτὲ κλοπὴν, ὥστε μὴ ἀνησυχεῖς.) 'Ελενίσσαν Ν. Φ. (διὰ τὴν τοσφὴν γενναίαν εἰσφορὰν σου σ' εὐχαριστῶ ἐκ μέρους τῶν 'Απόρων μας καὶ σὲ συγχάρω διὰ τὴν ὑπαισιότητα σου ἐπιστολήν.) Π. Ι. Χατζ. (σιγὰ-σιγὰ, ἐλπίζω, θὰ στείλουν ὅλοι· ἀρκετὰ ἐμαξέυθησαν ἕως τώρα.) Ρήγαν Φεραῖον (μὰ θὰ τὸ ἐδέχοντο ὅλοι; δὲν τὸ πιστεύω.) Πειρατὴν Νεραϊδοῦλαν (τετραδῖον διὰ τὴν Θρ. Καρ. δὲν ἔλαβα.) Σουλφίδα (περιμένω λοιπὸν τὴν φωτογραφίαν σου· χαιρετισμὰτα εἰς τὴν Κάμεν.) Μικρὸν 'Αρροναῦτην (εἰς τὴν πόλιν σὰς ἔχω μόνον καμμιὰ εἰκοσαρία συνδρομητὰς· ὥστε εἰμπορεῖς νὰ τοὺς αὐξήσης.) Ναπολέοντα Βοναπάρτην (ἔλαβα· εὐχαριστῶ.) 'Εξόριστον Βασιλῆαν (ἔχει καλῶς) Π. Ι. Παπ. (ῥάφειν τὸ παῖγνίον σου, ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιευθῇ;) Κορητικὴν 'Ακρογιαλιὰν (δὲν ἤκουσα τίποτε, ἀλλ' ἐννοεῖς ὅτι τέτοια εἶδησις δὲν θὰ με ἀνησυχοῦσε διόλου· πόσα ἐξεδόθησαν ὡς τώρα!...) Σκλαβωμένον Μεσολογγίτην (ὄχι, τώρα εἶνε ἀργά· μετ' ὀλίγον θὰ δημοσιευθῶν τ' 'Αποτελέσματα.) 'Ελληνικὸν Στέμμα (ἔχει καλῶς) Πατριὸν Σπουργίτι, Ράβδον τοῦ Μωυσέως, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Μαΐου ὁλοπλητῶς εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκατρεῖς: ἐξ 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 22 'Ιουνίου· ἐκ τῶν 'Επαρχιῶν μέχρι τῆς 29 'Ιουνίου· ἐκ τοῦ 'Εξωτερικοῦ μέχρι τῆς 17 'Ιουλίου.

[Ο γάτος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὶον νὰ γράφωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πολεῖται ἐν τῷ ἱερῷ μὲν εἰς γὰντ-λους, ὃν ἕκαστος περιεχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

270. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε σύνδεσμος,
Τὸ ἄλλο εἶνε νῆσος·
Τ' ὅλον ἀρχαῖος ποιητὴς
Ποῦ τὸν γνῶριζεῖς ἴσως.

*Εστὴν ὑπὸ τῆς Ἰταλῆς Σταυροφόρας

271. Στοιχειόγραφος ἐξ 'Αναγραμματισμοῦ.

Ο' ἔακουσμένους βασιλεῖς
'Εγασε τὸ κεφάλι.
Τὰ μέλη του ἐνώθησαν
μὲ τάξι τότε ἄλλη,
Κ' ἕνα νησί ὠραῖον
'Εφάνη εἰς Αἰγαῖον.

*Εστὴν ὑπὸ τοῦ Λεκαπενναεὶ τοῦ Πλοιάρχου

272. Μεταγγραμματος

Ρίψε τὸ βλέμμα σου εἰς τὴν γῆ
Κι' ἀμέσως θὰ με ἴδῃς·
'Αλλάξε τώρα κεφαλὴ,
Τὸ σῶμά σου νὰ βρῇς.

*Εστὴν ὑπὸ τὸ Φιλὶ τῆς Μάννας

273. Τονόγραφος

Ποταμοῦ πολὺ γνωστοῦ
Τόνον ἂν ἀλλάξης,
Στὰ ἐπίθετα εὐθὺς
Θὰ τὸν κατατάξεις.

*Εστὴν ὑπὸ τοῦ 'Αθανασίου Διάκου

274. Γωνία

+ * * * * = Μέγας φιλέλλην ποιητὴς
* + * * * = Μέγα προτέρημα.
* + * * * = Μέρους τοῦ προσώπου.
* + * * * = Μολις διακρίνεται.
+ * * * * = Οὐράνιον σῶμα.

Οἱ σταυροὶ φυσικὸν φαινόμενον.

*Εστὴν ὑπὸ τῆς Νίτας Σελήνης

275. Τρίγωνον

* * * * * = Νῆσος αὐτόνομος.
* * * * * = Θεὸς τῶν ἀρχαίων.
* * * * * = Χρονικὴ διαιρέσις.
* * * * * = 'Αντωνυμία.
* * * * * = Σύμφωνον.

*Εστὴν ὑπὸ τῆς Βάρκας τοῦ Κανάρη

276. Διπλὴ 'Ακροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν λατίνον ποιητὴν, τὰ δὲ δευτέρω κράτος τῆς Εὐρώπης:

1, Πόλις τῆς Γαλλίας· 2, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 3, Πόλις τῆς 'Ολλανδίας· 4, 'Ορος τῆς 'Ελλάδος· 5, Χώρα τῆς 'Ασίας· 6, Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· 7, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

*Εστὴν ὑπὸ τῆς Μαθῆρας Μάρτια

277. Μικτόν

κς - ιο - κς - αιο

*Εστὴν ὑπὸ τοῦ 'Αγνώστου

278. Γρίφος.

: πλ

: πλ : πλ

Z : πλ τὸ ῥι : Φλ' : πλ ΑΣ 1!

: πλ : πλ

: πλ

*Εστὴν ὑπὸ τοῦ Ζήτου ἢ Χίος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν 'Ασκήσεων τοῦ φύλλου 19

191. Μελάνη (μέλαν, η.)— 192. Πηνειὸς (πῆ, νῆ, ὅς.)— 193. 'Ο μύσχος, ἡ Μόσχα.
194. Ο Σ Σ Λ (Μηλὸς Σάμος...) Σ Ι Ω Ν (λέγουσι ΩΝ...) Σ Μ Σ Λ (παύσω ΜΑχόμενος) Λ Ν Λ Ε ('ΑΝ 'ΑΕῖος...)
195. 'Ο Πτολεμαῖος ἦτο βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου. ('Η ἀνάγνωσις κατὰ στῆλας, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, κατὰ σειρὰν.)— 196. ΤΑΡΣΟΣ - ΤΙΓΡΙΣ (Τηλέμαχος, Αἴξ, Ρήγιον, Σαῦρα, 'Οπωρικό, ΣίελοΣ.)— 197. Τὰ καλὰ κόποις κτώνται.— 198. 'Ο ἐπιμελὴς ἐπαινεῖται. ('Ο ἐπὶ μελ-εἰς ἐπ' ἐν-εἰτε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΨΓΓΕΛΙΑΙ

Ο Σύλλογος «'Ωραία Χίος» τὸ Κράτος 'Ανοικτοκαρδῶν μαζί κι' ὅλα τὰ Χιωτάνια, ραίνουν τὰ μνηστρα τῶν μελῶν αὐτῶν Κωνστ. Κυριλάκη καὶ 'Ανδοστολίου Χίου με ρόδα μυροδότα, εὐχόμενοι ταχεῖαν τὴν στέφιν.— Αἰγυπτία Βασιλόπαις, 'Ιδανικότης, 25η Μαρτίου, Ξεροφιλόσοφος, Μαρεώτις Αἰμὴν, Πλάτανος, Αἰγυπτία Προγκίπαισα. (1', 94)

Α ταβυρίω Ρόδου — Θυελλώδη Ψυχὴ!
'Απ' τῆς καρδιάς τὸν ἱερὸν βωμόν χιλια λουλούδια παίρνω, μὲ δάκρυο περίγγο καὶ φίλημα τὰ ραίνω, κ' εὐχομαι ἀχρυσὰ στέφανα, βίον εὐτυχισμένο!— Αἰγυπτία Βασιλόπαις, 'Ιδανικότης. (1', 95)

Πυρωμένες εὐχὲς γιὰ τὴν γιορτὴ σου, ἀγαπημένη μας Βασιλόπαις.— 'Ιδανικότης, 'Ανοιξιάνικο Χαμόγελο, Αἰγυπτία Προγκίπαισα. (1', 96)

Ξεροφιλόσοφε, ὅποιος κάμνει ζημιές, πληρώνει τζερεμέδες· δὲν τὸ ξεύρεις; 'Αλλοτε ὀλιγώτερον ὀρηκτικός!— 'Ιδανικότης.

Ιδανικότης:— Μὲ τί γὰρ ὁ Ξεροφιλόσοφος χορεύει τοὺς λανσιέδες! πῶς νὰ τὸν βαυμολογήσουμε; Βασιλόπαις:— Μὰ εἶνε... ἐκτὸς διαγωνισμοῦ! (1', 98)

Βαρζάτε, παιδιά, ἔρχεται μὲ τὴν ποδιά, νὰ χορέψῃ τὸν συρτόν, ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν!— Οἱ 'Ανοικτοκαρδοί. (1', 99)

Κυθηραϊκὴ Αὐγὴ, καλῶς ἤλθες στὴ... ζουρλοπαρέα μας! Μὰ γιατί δὲν ἀπαντᾷς στὸ γράμμα μου;— 'Ιδανικότης, Αἰγυπτία Βασιλόπαις. (1', 100)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Διεύθυνσις ἀσφαλεστάτη: Πέτρος Δ. Πασχάλης, 'Ανδρος. (1', 101)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 25 ΦΥΛΛΟΥ

[*Ιδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 226]

ΑΘΗΝΩΝ: Σμαράγδα Σ. Ρεγκούκου, Σοφία 'Ανιότου, Κ. Χ. 'Αναγνωστοπούλου, Πρίντα Α. Βλάχου, 'Αννα Ν. Βούλγαρη, 'Αγλαΐτα Μ. Στρατοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ν. Α. Δημητριάδης, Εὐάγ. Γ. Παπανικολάου, Γ. Κ. Οικονομοῦ, Φώτα Α. Μουσταίδη, Γ. Α. Καλαμάκης (24, 26), Γ. Σ. Φλιγκας, Κ. Π. Σκελλεαρόπουλος, Δ. Α. Κανελλόπουλος, 'Εμ. Δ. Τσολάκης, 'Ινὸ Νικολοπούλου (24), Χ. Μ. Πέππας, Θ. Α. Δούνας, 'Αθ. Π. Μιρμηγκας.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Ν. Θ. Αἰφας, 'Ιουλίττα Α. Παναγοπούλου, 'Ιω. Γ. Πορτοῦλης.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ: Α. Χ. Μίγας
ΑΡΤΗΣ: Δημήτρ. Γ. Κασαῆς (24).
ΒΟΛΟΥ: Ταῖα Γκούκα, Κούλα Γκούκα.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: 'Ολγα Θ. Καζιάνη, Σταμ. Ζ. Δεσσούλας.

ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Α. Σ. Εὐσταθίου.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γ. Α. Κακαμάνης (24), Γ. Α. Λαζάνης (24), Ν. Γ. Σαμψίβης.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Κ. Γ. Κοτοπούλης.
ΠΑΤΡΩΝ: Σ. Γ. Παπαφωφάδης (24), Φρ. Γ. Τσολάκης, 'Αλκίσιος Γ. Τσολάκης, 'Αν. 'Αθ. 'Αθανασίου.

ΣΥΡΟΥ: Γ. Π. Γιαννουκάκης.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Γ. Π. Βασιλοπούλου.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Εὐγενούλα Αεμιριάνου.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Γ. Μοῦτσος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Α. 'Αράκης (24), Δ. Σ. Σακαμάκης.
ΚΥΘΝΟΥ: Παναγιώτ. Νεοαἰδούλα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Σουλφίς (23, 24, 26), Κάμεν (23, 24, 26), Κ. Γ. Κυριακίδης, Κ. Φαλίδας.

ΛΑΡΝΑΚΟΣ: Σκλαβωμένους Μεσολογγίτης (23), Μ. 'Ηλιάδης (23).
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: 'Ιταλῆτα Παρσαναῖα.
ΣΤΕΝΗΜΑΧΟΥ: Γ. Παναγιωτοῦ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸν εἰρὸντον ὁρῶν τὴν λύσιν τὰ δῶματα ἐτίθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωσαν κατὰ σειρὰν οἱ εἰς ὅσα ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ, Αἰσώφης Σωκράτης 3 ἐν Πειραιῇ, ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Ζ. ΔΕΣΣΑΛΑΣ ἐν Κερύρα, καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἐτιμάρη δι' ἑξήμισι, ὁ δὲ δεύτερος διὰ μίαν τριμηνίαν.
Προσέδωκεν ἑκάστῳ 20 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.